

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **J. A. A. M.**, zastoupený JUDr. Davidem Kojzarem, advokátem se sídlem Kralupy nad Vltavou, Lidická 784, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Masarykova 27, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 8. 2019, č. j. 75 A 19/2019-25,

takto:

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému opatrovníku JUDr. Davidu Kojzarovi, advokátovi, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 968 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2019, č. j. KRPU-123019-28/ČJ-2019-040022-DB-ZZKS, žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 129 odst. 3 tohoto zákona, za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla doba zajištění stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, tj. od 6. 7. 2019.

Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 6. 8. 2019, č. j. 75 A 19/2019-25, zamítl.

[2] Krajský soud nepřisvědčil námitkám žalobce, že žalovaná neposoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců a že se nezabývala existencí systémových nedostatků azylového řízení v Rakousku, kam měl být žalobce předán. Shledal, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná hodnotila na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde poukázala na skutečnost, že žalobce je dospělý muž ve věku 34 let, je zdravý a na území České republiky nemá žádné sociální, kulturní, rodinné ani ekonomické vazby. Tyto okolnosti vedly žalovanou k závěru, že zajištění za účelem předání žalobce v dublinském řízení je přiměřené.

[3] V souvislosti s námitkou nedostatečného posouzení existence systémových nedostatků azylového řízení v Rakousku, krajský soud odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, z něhož se podává, že správní orgán se k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, nemusí vyslovit, pokud cizinec relevantní námitku ve správním řízení vůbec neuplatnil a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům v tomto státě nedochází, případně o jejich existenci nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud konstatoval, že žalobce tuto námitku uplatnil teprve v žalobě, žalovaná se nicméně možnými překážkami předání zabývala. Především uvedla, že z úřední činnosti jí není známo žádné rozhodnutí soudu ani sdělení Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, které by systémové nedostatky azylového řízení v Rakousku konstatovalo. Podotkla, že Rakousko je členským státem Evropské unie, v němž jsou dodržovány právní předpisy i mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, a který je považován za bezpečnou zemi, kde ročně žádají o mezinárodní ochranu stovky uprchlíků. Žalované je dále z úřední činnosti známo, že v rámci dublinských řízení vedených Ministerstvem vnitra jsou žadatelé o udělení mezinárodní ochrany neoprávněně pobývající na území České republiky předáváni i na území Rakouska. Krajský soud tak uzavřel, že rozhodnutí žalované je z hlediska posouzení přiměřenosti jeho dopadů i existence možných nedostatků azylového řízení v Rakousku plně přezkoumatelné.

[4] Krajský soud se rovněž ztotožnil s žalovanou, že v případě žalobce existovalo „*vážné nebezpečí útěku*“; odkázal přitom na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu tohoto pojmu. Žalobce podle krajského soudu naplňuje hned několik samostatných podmínek pro závěr, že je u něj existence vážného nebezpečí útěku dána. Žalobce nemá oprávnění samostatně cestovat, neboť nemá cestovní doklad ani vízum, na území České republiky nemá ani žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat. Nedisponuje ani finančními prostředky ani vazbami na Českou republiku, ta pro žalobce byla pouze tranzitní zemí. Jeho cílem bylo požádat o azyl v Evropské unii; když však se svou žádostí nebyl úspěšný v Rakousku, nerespektoval povinnost opustit území tohoto státu, ale pokusil se vycestovat do Německa nebo do Francie. Není pochyb o tom, že v případě propuštění ze zajištění by se snažil okamžitě pokračovat do západní Evropy. Za takové situace zde není prostor pro uložení mírnějších opatření včetně zvláštních opatření za účelem vycestování.

pokračování

[5] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a, b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel namítá, že žalovaná uvedla pouze tu část skutkových zjištění, která odpovídají jejím právním závěrům. Jak žalovaná tak krajský soud sice obsáhle popsaly skutečnosti, hodnotily je však jednostranně a zaujatě. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že postupoval formalisticky, nezohlednil smysl a účel zákona ani okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele.

[7] Krajský soud nezhodnotil bezpečnostní riziko v případě jeho předání do Rakouska. Stěžovatel přitom upozorňoval, že z Rakouska bude vydán zpět do Kamerunu, kde mu z důvodu příslušnosti k frankofonní menšině hrozí vážné nebezpečí. Krajský soud však pouze konstatoval, že Rakousko je demokratická země, v níž jsou dodržována základní lidská práva a svobody. Podstatou stěžovatelovy žalobní námitky však bylo tvrzení, že azylové řízení v Rakousku nedostatečně zohledňuje situaci a nebezpečí v Kamerunu. Konečným důsledkem rozhodnutí žalované tak není předání do Rakouska, ale vydání do Kamerunu.

[8] Krajský soud podle stěžovatele také pochybil, pokud „*uvedl, že stěžovatel uplatnil námitku nedostatků rakouského azylového řízení až v rámci podané žaloby*“. Ačkoli neznalost zákona obecně neomlouvá, nelze stěžovateli klást k tíži neznalost českého právního řádu a judikatury, neboť právní normy jsou v tomto případě složité a nejasné a vyžadují judikатурní interpretaci. Stěžovatel nebyl v tomto ohledu poučen a neměl možnost se poradit.

[9] Stěžovatel také namítá, že krajský soud založil svůj závěr na nesprávném tvrzení, že stěžovatel nebyl se svou žádostí o azyl v Rakousku úspěšný; ve skutečnosti vzal stěžovatel svoji žádost zpět, což je situace právně odlišná.

[10] Rovněž má stěžovatel za to, že se krajský soud nedostatečně zabýval otázkou přiměřenosti zajištění a pouze přejal tvrzení žalované. Zajištění je přitom nejzávažnějším zásahem do svobody člověka a musí proto být řádně odůvodněno (zde stěžovatel bez bližší konkretizace odkazuje na judikaturu Ústavního soudu). Z žádného tvrzení žalované, potažmo krajského soudu neplyne, že je vyloučeno, aby řízení o předání podle nařízení Dublin III bylo provedeno bez zajištění cizince. Krajský soud nevzal v úvahu, že stěžovatel se neskrýval, neutíkal a pravdivě vypověděl o své osobě i okolnostech svého případu. Domnívá se, že krajský soud mohl jeho situaci hodnotit dvojím způsobem, přijal však závěr stěžovateli nepříznivý.

[11] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel specifikoval důvody její „*přijatelnosti*“. Uvedl, že kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájem, neboť je třeba posoudit otázku, zda lze připustit, aby v žalobě uplatněné námitky byly formálně odmítnuty proto, že žalobce – pocházející z jiné právní kultury a neznalý českých právních předpisů, aniž by byl poučen – tyto neuplatnil dříve. Má za to, že je třeba zhodnotit, zda je takový postup souladný s požadavkem na spravedlnost rozhodování, i se smyslem a účelem právních předpisů směřujících k ochraně žadatelů o azyl.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti po shrnutí obsahu správního spisu předně uvedla, že tvrzení stěžovatele, dle kterého řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo v Rakousku pouze zastaveno, není pravdivé. Ve skutečnosti byla žádost stěžovatele v první instanci zamítnuta, v odvolacím řízení stěžovatel vzal svoji žádost zpět, neboť měl v úmyslu požádat o azyl v Německu. Je tedy správný závěr krajského soudu o tom, že stěžovatel nebyl se svojí žádostí v Rakousku úspěšný.

[13] Závěr o vážném nebezpečí útěku žalovaná dostatečně odůvodnila na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Ve správním řízení bylo prokázáno, že stěžovatel nevlastní žádný cestovní doklad, nemá oprávnění k pobytu ani jiný doklad umožňující mu legálně cestovat. Stěžovatel překročil dobu k dobrovolnému vycestování stanovenou v rozhodnutí rakouských orgánů a v den svého zajištění cestoval nelegálně. I s ohledem na podané vysvětlení lze mít za prokázané, že stěžovatel měl v úmyslu využít azylový systém Evropské unie k dalšímu setrvání na jejím území. Nelze tedy očekávat, že by stěžovatel sám dobrovolně vycestoval do Rakouska nebo vyčkal svého předání do této země.

[14] Pokud jde o důsledky přemístění stěžovatele do Rakouska, žalovaná své úvahy vyložila na str. 6 napadeného rozhodnutí. Žalované ani soudu v žádném případě nepřísluší předvídat následný postup rakouských orgánů, nemohou tedy ani posuzovat, zda bude stěžovatel deportován zpět do Kamerunu. Krom toho, orgánem rozhodujícím o předání stěžovatele do Rakouska není žalovaná, nýbrž Ministerstvo vnitra, které posléze rozhodnutí o předání stěžovatele v dublinském řízení skutečně vydalo. Žalovaná trvá na tom, že stěžovatel naplnil předpoklady zajištění za účelem předání, neboť existoval důvodný předpoklad, že sám na své předání nevyčká, ani do Rakouska dobrovolně nevycestuje; o tom svědčí také skutečnost, že svoji žádost o mezinárodní ochranu vzal v odvolacím řízení v Rakousku zpět.

[15] Neobstojí ani námitka, že stěžovatel nebyl poučen a neměl možnost se právně poradit. V napadeném rozhodnutí byl poučen o tom, že má právo na bezplatnou právní pomoc, která je pravidelně poskytována v zařízení pro zajištění cizinců.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejprve je třeba upozornit, že stěžovatel v závěru kasační stížnosti formuloval důvody její *přijatelnosti*. Institut přijatelnosti kasační stížnosti se však vztahuje pouze na řízení ve věcech *mezinárodní ochrany* a jeho podstatou je před vlastním meritorním přezkumem napadeného rozhodnutí krajského soudu posoudit, zda kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (viz § 104a odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na to, že v nyní projednávané věci je předmětem řízení *zajištění stěžovatele* za účelem jeho předání podle přímo použitelného předpisu Evropské unie podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců,

pokračování

je aplikace institutu přijatelnosti kasační stížnosti pojmově vyloučena; meritornímu projednání předmětné kasační stížnosti tak nic nebrání.

[19] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační stížnost, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné úvodem připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Pro úspěch v kasačním řízení je tedy rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Je proto na něm, „aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkouvává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015-29). Podle rozsudku rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, je žalobce povinen vylíčit, „jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)“.

[20] Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného nemůže odhlédnout od skutečnosti, že se obsah kasační stížnosti do značné míry nese pouze v obecné rovině a postrádá hlubší právní argumentaci, konkurující závěrům krajského soudu, a to především v části, kde stěžovatel krajskému soudu, potažmo žalované, vytýká zaujaté a jednostranné hodnocení jeho případu. Kasační stížnost v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost požadavky formulované výše citovanou judikaturou kasačního soudu; v tomto případě se proto věcně nejedná o kasační námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

[21] Stěžovatel dále namítal, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s potenciálními následky jeho předání do Rakouska, tj. s hrozbou repatriace do Kamerunu. Tato námitka není důvodná. Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře zastává názor, že pokud účastník řízení vznáší námitky toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti (viz například rozsudky ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, či ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 As 127/2018-42). Stěžovatel v bodu III. na straně 3 žaloby pouze uvedl, že „[v] případě navrácení do Rakouska by mu hrozilo vyhoštění do Kamerunu, kam se však nemůže vrátit. Níže na této straně v bodu IV. pak namítl, že „žalovaný správní orgán nedostatečně a nesprávně posoudil to, zda je jeho předání vůbec možné [...]. Rakousko je sice zemí, kde jsou dodržovány lidsko-právní úmluvy a tisíce žadatelů tam žádají o mezinárodní ochranu, avšak [v] Rakousku může být neodpovídající ve vztahu

ke konkrétním žadatelům.“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že takto obecně formulovaná námitka jen stěží naplnila požadavky kladené na žalobní bod. Za této situace proto postupoval krajský soud správně, pokud se ve svém přezkumu omezil jen na posouzení, zda se žalovaná potenciálními deficity rakouského azylového řízení zabývala a zda jsou v tomto směru její úvahy přezkoumatelné. Na str. 5 až 6 napadeného rozsudku pak vyložil, proč tomu tak skutečně bylo.

[22] Dále námitka, že v důsledku napadeného rozhodnutí bude stěžovatel vydán (prostřednictvím rakouských orgánů) do Kamerunu, je pouhou spekulací. Na základě rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle přímo použitelného předpisu Evropské unie (§ 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) totiž ještě nedochází k vlastnímu předání stěžovatele do příslušného státu, neboť k rozhodnutí o předání v dublinském řízení je příslušné Ministerstvo vnitra. Zajištění je toliko prostředkem k tomu, aby rozhodnutí Ministerstva vnitra, jehož vydání lze s vysokou mírou pravděpodobnosti (nikoli však s jistotou) očekávat, mohlo být realizováno. Tím méně lze v řízení o zajištění za účelem předání předvídat postup rakouských orgánů vůči stěžovateli. Nejvyšší správní soud na okraj poznamenává, že není ani pravdou, že stěžovatel před krajským soudem tvrdil, že je příslušníkem frankofonní menšiny; naopak, na straně 2 žaloby pod bodem III. uvedl, že *„náleží k menšině obyvatel, která bojuje za stejná práva, jako má většinová frankofonní společnost“*. V tomto ohledu si tedy stěžovatel evidentně protiřečí.

[23] Spatřuje-li stěžovatel pochybení krajského soudu v tom, že mu bylo vytýkáno uplatnění námitky systémových nedostatků azylového řízení teprve až v řízení před soudem, nelze s ním souhlasit. Krajský soud stěžovateli nikterak nekladl k tíži, že tuto argumentaci vznesl poprvé až v žalobě. V napadeném rozsudku pouze reagoval na tu skutečnost, že stěžovatel obavu z předání do Rakouska nevyjádřil již před svým zajištěním, tj. při výslechu dne 6. 7. 2019. V intencích citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 73/2017-29, proto krajský soud ověřil, zda se žalovaná otázkou systémových nedostatků azylového řízení v Rakousku zabývala. V bodě [22] odůvodnění svého rozsudku vyložil, že tomuto požadavku žalovaná dostála, a to na str. 6 až 7 rozhodnutí žalované.

[24] Neobstojí ani námitka, že stěžovatel, neznalý českého právního řádu, neměl možnost se ve své věci poradit. Již při umístění do policejní cely dne 6. 7. 2017 byl stěžovatel poučen, že má právo na právní asistenci (viz čl. 38 správního spisu), v napadeném rozhodnutí (str. 12) pak nechybí poučení o tom, že v zařízení pro zajištění cizinců může žádat bezplatnou právní pomoc; tu ostatně nepochybně využil pro podání žaloby.

[25] V části kasační stížnosti, kde se stěžovatel snaží uvést na pravou míru osud své žádosti o mezinárodní ochranu v Rakousku, se nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Z tvrzení stěžovatele jednak není vůbec zřejmé, kam jím stěžovatel míří, jednak z něj nelze nikterak seznat jakoukoli právní argumentaci konkurující závěrům krajského soudu.

pokračování

[26] Stěžovatel konečně vytýkal krajskému soudu, že se nedostatečně vypořádal s otázkou přiměřenosti zajištění a pouze aproboval závěry žalované. Zde je však třeba uvést, že tato kasační námitka se do značné míry míjí s rozhodovacím důvodem krajského soudu. Stěžovatel totiž v žalobě namítal „*nepřezkoumatelnost rozhodnutí v části odůvodnění přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu*“, aniž by blíže specifikoval důvody, proč považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené. S ohledem na formulaci této žalobní námítky se tak krajský soud zabýval toliko tím, zda se žalovaná s touto otázkou dostatečně vypořádala. Na str. 5 v bodu [20] napadeného rozsudku pak dospěl k závěru, že žalovaná v uvedeném směru své úvahy dostatečně vyjádřila na str. 6 svého rozhodnutí, kde poukázala na konkrétní okolnosti stěžovatelova případu (zejména věk, absence sociálního, ekonomického a rodinného zázemí a dobrý zdravotní stav). Vzhledem k tomu, že žalobní námitky směřovaly primárně k *nepřezkoumatelnosti* rozhodnutí žalované, nemohl krajský soud z povahy takto stěžovatelem vymezeného důvodu nezákonnosti závěry žalované převzít, nýbrž toliko ověřit, zda v napadeném rozhodnutí vůbec obsaženy jsou, což učinil.

[27] Námitka, že stěžovatel neutíkal, neskrýval se a se žalovanou spolupracoval, byla v obdobném znění uplatněna již v řízení před krajským soudem. Kasační soud se tak z hlediska vypořádání této argumentace může vyjádřit prakticky jen k tomu, zda jsou závěry krajského soudu v tomto směru přezkoumatelné. Touto námitkou se krajský soud zabýval na str. 6 v bodech [24] až [26] svého rozsudku, kde posuzoval možnost uložení zvláštních opatření k vycestování. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 192/2014-29, č. j. 2 Azs 49/2015-48, a č. j. 6 Azs 126/2016-25, dovodil, že u stěžovatele existuje vážné nebezpečí útěku. Stěžovatel totiž projevil úmysl nerespektovat výsledek rakouského azylového řízení a povinnost opustit území tohoto státu; naopak se snažil setrvat na území Evropské unie a dostat se dále do Německa nebo do Francie. Z uvedeného vyplývá, že krajský soud se tímto bodem žaloby zabýval a zaujal k němu stanovisko; jeho závěry jsou tedy i v této části přezkoumatelné.

[28] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalované náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[30] Krajský soud usnesením ze dne 26. 9. 2019, č. j. 75 A 19/2019-40, ustanovil stěžovateli jako opatrovníka advokáta JUDr. Davida Kojzara, neboť stěžovatel byl dne 23. 8. 2019 předán podle nařízení Dublin III do Rakouska a soudu se nepodařilo zjistit místo jeho pobytu. Za dané situace musí Nejvyšší správní soud dále rozhodnout o odměně ustanoveného opatrovníka. Ze spisu vyplývá, že opatrovník ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); dále jen „advokátní tarif“]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 5 advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 2. advokátního tarifu ve výši 500 Kč. K tomuto úkonu se

přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený opatrovník doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto mu výše odměny byla navýšena o 168 Kč. Opatrovníkovi stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 968 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu tohoto soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu